

Sygn.akt III AUa 228/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Jolanta Kazberuk (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Orechwa-Zawadzka

SO del. Piotr Prusinowski

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 września 2013 r. w B.

sprawy z odwołania T. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wznowienie wypłaty emerytury od 1 października 2011 roku

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 grudnia 2012 r. sygn. akt III U 959/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od organu rentowego na rzecz T. M. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

UZASADNIENIE

T. M. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 24 listopada 2011r., sygn. III U 1182/11.

W skardze tej wnioskodawczyni wskazała na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r., sygn. akt K 2/12, stwierdzający niezgodność art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, z wyrażoną w art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2012r. Sąd Okręgowy w Łomży w sprawie sygn. III U 959/12 zmienił wyrok tego Sądu z dnia 24 listopada 2011r. wydany w sprawie III U 1182/11 w ten sposób, że zmienił zaskarżoną decyzję i wznowił T. M. wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011r. (pkt I wyroku). Wniosek dotyczący żądania odsetek od świadczenia

emerytalnego od dnia 1 października 2011r. przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B. (pkt II wyroku).

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z 2 czerwca 2009r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał T. M. emeryturę od 1 maja 2009r. Zarówno przed złożeniem wniosku o emeryturę jak i obecnie, wnioskodawczyni nieprzerwanie zatrudniona jest w Urzędzie Miejskim w Ł.. ZUS decyzją z 28 września 2011r. wstrzymał wypłatę emerytury skarżącej od 1 października 2011r., powołując się na art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726). W uzasadnieniu podał, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Odwołanie od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem z 24 listopada 2011r. w sprawie III U 1182/11. Od wyroku tego nie wniesiono apelacji i jest on prawomocny od 16 grudnia 2011r.

Sąd Okręgowy przytoczył podstawę wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Powołał się na wyrok z dnia 13 listopada 2012r. w sprawie K 2/12, w którym Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., nr 153 poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Po czym stwierdził, że wyrok Sądu Okręgowego z 24 listopada 2011r. w sprawie III U 1182/11, wznowienia której żądała wnioskodawczyni, został wydany na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw. Przepis ten stanowił, że do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy, o której mowa w art. 6 (ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych), oraz ustawy, o której mowa w art. 18 (ustawa z dnia 21 listopada 2008r. o emeryturach kapitałowych), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r. Uznał zatem, że istnieje postawa do wznowienia postępowania, określona w art. 401¹ k.p.c. Wskazał też, że zachowany został termin do wniesienia skargi, określony w art. 407 § 2 k.p.c. Przepisy art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2011r. oraz art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw powodowały, że emerytura w sytuacji takiej jak w przedmiotowej sprawie podlegała zawieszeniu. Z uwagi na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie obowiązuje już art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., zatem w ocenie Sądu Okręgowego osobom, którym emeryturę przyznano przed dniem 1 stycznia 2011r., a które kontynuują zatrudnienie istniejące przed przyznaniem emerytury, nie było podstaw do zawieszenia emerytury. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego stwierdzający niezgodność przepisu ustawy z Konstytucją jest skuteczny ex tunc, tj. od dnia wejścia w życie zakwestionowanego przepisu.

Sąd pierwszej instancji uznał, iż skarga była zasadna i dlatego, na podstawie art. 412 § 2 k.p.c. w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł o wznowieniu postępowania w sprawie. Odnośnie wniosku o zasądzenie odsetek, stwierdził, że skoro w zaskarżonej decyzji nie orzeczono w tym przedmiocie, to istniały podstawy do przekazania tego wniosku, w oparciu o art. 464 § 1 k.p.c. w zw. z art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., do rozpoznania organowi rentowemu.

Apelację od przedmiotowego wyroku wniósł organ rentowy. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r., sygn. akt K. 2/12 poprzez przyznanie prawa do emerytury od dnia 1 października 2011r., tj. od dnia jej zawieszenia, w sytuacji gdy w/w wyrok wszedł w życie dnia 22 listopada 2012r.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie skarżącej prawa do emerytury od dnia 22 listopada 2012r., tj. od dnia wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r., ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łomży.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna, gdyż Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego oraz przeprowadził właściwą ocenę prawną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Apelacyjny w pełni podziela i akceptuje te ustalenia oraz argumentację prawną przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności należało ocenić, czy skarga o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 24 listopada 2011r., wydanego w sprawie III U 1182/11 była dopuszczalna, tj. czy opierała się na ustawowej podstawie wznowienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, że samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający treści przepisów o wznowieniu postępowania nie oznacza jeszcze oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2005r., IV CZ 50/05, LEX nr 533865).

Zgodnie z art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W przedmiotowej skardze ubezpieczona wskazała, że domaga się wznowienia postępowania z uwagi na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12. Przytoczone orzeczenie wskazuje na niezgodność z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia w postępowaniu objętym skargą. Należy zatem uznać, że skarga jest dopuszczalna oraz wniesiona w ustawowym terminie, o którym mowa w treści art. 407 § 2 k.p.c.

Okoliczności przedmiotowej sprawy są bezsporne. Organ rentowy wstrzymał wypłatę świadczenia skarżącej od dnia 1 października 2011 r., gdyż nie został rozwiązany stosunek pracy. Podstawą tego rozstrzygnięcia były przepisy, które regulują zasady ustalania świadczeń emerytalno-rentowych wymienione w art. 100-114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009, nr 153, poz. 1227 ze zm.). Zgodnie z art. 103 a wskazanej ustawy prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Powyższy przepis został dodany z dniem 1 stycznia 2011 roku przez art. 6 pkt. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2010, nr 257, poz. 1726). Regulacja ta oznaczała, że prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do świadczenia emerytalnego.

Wprowadzone do systemu emerytalnego rozwiązanie budziło wątpliwości świadczeniobiorców co do zgodności z Konstytucją. Stąd w przedmiotowej sprawie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny, który w w/w wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 (Dz. U. 2012 poz. 1285) orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok ten został opublikowany w Dzienniku Ustaw z dnia 22 listopada 2012 roku.

W konsekwencji spór w sprawie sprowadzał się do wyjaśnienia, czy istniały przesłanki do wznowienia postępowania i wypłaty wstrzymanego świadczenia emerytalnego od dnia 1 października 2011 roku, czy też od dnia ogłoszenia wyroku

Trybunału Konstytucyjnego. Innymi słowy spór dotyczył skutków derogacyjnych niekonstytucyjnego przepisu, w szczególności czy przepis niekonstytucyjny traci moc *ex tunc* (od początku jego wejścia w życie) - jak przyjął Sąd pierwszej instancji, czy też *ex nunc* (od momentu stwierdzenia jego niekonstytucyjności), na co wskazuje skarżący.

Problematyka skuteczności wyroków Trybunału Konstytucyjnego należy do zagadnień skomplikowanych i mogących budzić wątpliwości. Może to mieć miejsce zwłaszcza w sytuacji, gdy Trybunał skorzysta z uprawnienia określonego w treści art. 190 ust. 3 Konstytucji. Zgodnie z tym przepisem orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny dwunastu miesięcy. W przypadku orzeczeń, które wiążą się z nakładami finansowymi nie przewidzianymi w ustawie budżetowej, Trybunał Konstytucyjny określa termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego po zapoznaniu się z opinią Rady Ministrów.

Jak wynika z analizy wyroku Trybunału Konstytucyjnego wydanego w sprawie K 2/12 utrata mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu nie została odroczone w czasie, a zatem ten aspekt sprawy nie podlegał dalszemu badaniu. Natomiast rozważenia wymagało to, czy utrata mocy obowiązującej przepisu nastąpiła ze skutkiem *ex tunc*.

W doktrynie ukształtowały się dwa stanowiska. Pierwsze opiera się na założeniu wynikającym z art. 190 ust. 1 Konstytucji, zgodnie z którym orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Zwolennicy tego poglądu przywiązują uwagę do semantycznego znaczenia pojęcia utraty mocy obowiązującej. Skoro przepis traci moc z określoną datą, to znaczy że do tego czasu wywiera skutki prawne.

Z drugiej strony istnieje ustabilizowane stanowisko, iż przepis traci byt *ex tunc*, tj. od początku obowiązywania. Ma to miejsce w sytuacji, gdy sam tryb uchwalania ustawy był wadliwy [por. Prawo intertemporalne w orzecznictwie TK i SN pod redakcją E. Łętowskiej i K. Osajdy; Biblioteka Narodowa, Wolters Kluwer Warszawa 2008, str. 42 i nast.]. W tym miejscu trzeba zwrócić uwagę na treść uzasadnienia wyroku TK z dnia 13.11.2012 r. w sprawie K 2/12. Otóż Trybunał zauważył, że w toku prac legislacyjnych pierwotnie nowelizacja miała obejmować osoby przechodzące na wcześniejszą emeryturę. Z uwagi na zmianę zakresu zastosowania tej nowelizacji zostały podniesione uwagi krytyczne odnośnie konstytucyjności tego rozwiązania (uwagi SN do rządowego projektu ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, znak BSA III-021-163/10). W konsekwencji nowelizacja objęła osoby, które uzyskały prawo do emerytury bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Nie tylko doktryna, lecz także orzecznictwo Sądu Najwyższego formułuje stanowisko zmierzające w kierunku niestosowania przepisu niekonstytucyjnego do stanów faktycznych, w których formalnie nie dokonano jeszcze derogacji. Na poparcie tej tezy należało odwołać się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r. w sprawie sygn. III ZP 27/00, OSNP 2001/10/331, zgodnie z którym akt normatywny uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą nie powinien być stosowany przez sąd w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału. Podobny pogląd wypowiedział Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 września 2001 r., sygn. II UKN 542/00, OSNP 2003/11/276, stwierdzając że Sąd drugiej instancji, który rozstrzyga sprawę po stwierdzeniu niezgodności przepisu ustawy z Konstytucją, nie może pominąć stanowiska Trybunału Konstytucyjnego i oddalić apelacji od wyroku, który został wydany przez Sąd pierwszej instancji na podstawie przepisu niezgodnego z Konstytucją. W kolejnym wyroku z dnia 12 czerwca 2002 r., II UKN 281/01, Sąd Najwyższy zaprezentował stanowisko, że nie jest usprawiedliwioną podstawą kasacji zarzut zaniechania zastosowania obowiązującego w dacie wyrokowania przepisu ustawy, który następnie został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją. Orzecznictwo Sądu Najwyższego co do tego, że przy rozpoznawaniu środka odwoławczego sądy nie powinny stosować przepisu prawa, który został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, jest jednolite. Zaprezentowana linia orzecznictwa Sądu Najwyższego jest stabilna i prowadzi do wniosku, że utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją co do zasady oznacza, że przepis ten nie może być stosowany poczynając od daty jego uchwalenia. Wyrok Trybunału ma generalnie skutki retroaktywne, a przez to zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już niekonstytucyjnego przepisu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r., V CO 43/08, LEX

nr 564856; wyrok z dnia 21 listopada 2006 r., II PK 42/06, LEX nr 950622, w którym Sąd Najwyższy podkreślił, że uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją przepis prawa nie może być stosowany przez sądy i inne organy w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału; wyrok NSA w W. z dnia 15 listopada 2006 r., II OSK (...), Lex 318307; wyrok SN z dnia 10 listopada 1999 r., I CKN 204/98, OSNC 2000, nr 5, poz. 94; wyrok z dnia 16 grudnia 1999 r., II CKN 632/98, nie publ.). W postanowieniu z dnia 13 stycznia 2009 roku, II PO 8/08 Sąd Najwyższy również wyraził stanowisko, iż po wznowieniu postępowania na podstawie art. 401¹ § 1 k.p.c. Sąd stwierdzając, że orzeczenie wydane zostało na podstawie obowiązującego aktu prawnego, ma jednocześnie przesłankę do innego rozstrzygnięcia sprawy uznając, że choć akt ten obowiązywał, to nie powinien być zostać w sprawie zastosowany, co okazało się dopiero po orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego (LEX nr 738350). W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że akt normatywny uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą, nie powinien być stosowany przez Sąd w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału.

Przyjęcie rozumowania odmiennego sprowadza się do konieczności formułowania podstawy prawnej wyroku, na podstawie niezgodnego z Konstytucją przepisu ustawy wprowadzającej w życie obowiązek wstrzymania emerytury w stosunku do osoby, która nie rozwiązała stosunku pracy. Niekonstytucyjność przepisu ustawowego z istoty rzeczy jest stwierdzana po okresie jego obowiązywania, w sytuacji w której regulacja wywarła negatywny skutek w sferze praw jednostki. Nie można dzielić uprawnień skarżącej do emerytury na okres do dnia ogłoszenia wyroku TK (zasadne wstrzymanie świadczenia) i po dniu ogłoszenia wyroku Trybunału wznowienie prawa do świadczenia).

Należy podkreślić, że wznowienie prawa do wypłaty świadczenia nie wymaga od sądu określenia szczególnych przesłanek, lecz stwierdzenia jedynie faktu wstrzymania prawa do świadczenia. W konsekwencji odwołująca ma prawo do uzyskania świadczenia, które zostało jej wstrzymane w sposób niezgodny z prawem. Skutek retroaktywny orzeczeń Trybunału powinien w szczególności dotyczyć sytuacji, gdy wykonanie wyroku nie wymaga zmian legislacyjnych.

Na tle stanów faktycznych wywołanych orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r., w sprawie K 2/12 zapadły orzeczenia wskazujące jednoznacznie na retroaktywny skutek wyroku TK (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 lutego 2013 r., II AUa 41/13, LEX nr 1280645).

Zaprezentowanej oceny nie może zmienić stanowisko Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 lutego 2006r. w sprawie SK 45/04, na które powołuje się skarżący w uzasadnieniu wniesionej w sprawie apelacji. Wówczas Trybunał orzekł, że art. 103a ust. 2a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 Konstytucji. Faktycznie wówczas ingerencja ustawodawcy nie polegała na zniesieniu nabytego prawa do emerytury, czy też jego zmniejszeniu, ale na wprowadzeniu dodatkowych warunków jego realizacji. Tymczasem na gruncie przedmiotowej sprawy nie chodzi o wyeliminowanie z porządku prawnego art. 103a ust. 2a ustawy emerytalnej, lecz o rozróżnienie momentu uzyskania prawa do emerytury. Niekonstytucyjność rozwiązania obejmuje osoby, które uzyskały prawo do emerytury pod rządem przepisów umożliwiających uzyskanie świadczenia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Natomiast w wyniku zmian legislacyjnych zastosowano do nich przepisy, które nie obowiązywały w dacie uzyskania prawa do świadczenia. Stąd też dotychczasowe poglądy wyrażone w orzecznictwie (głównie Sądów Apelacyjnych), wydane przed dniem ogłoszenia wyroku Trybunału w sprawie K 2/12 nie mogą dowodzić o braku podstaw do wznowienia postępowania ze skutkiem ex tunc.

Reasumując, stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) w zw. art. 103a ustawy z dnia 17.grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prowadzi do derogacji uznanych za niezgodne z Konstytucją przepisów ze skutkiem ex tunc, co też przyjął Sąd Okręgowy.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, że Sąd pierwszej instancji zasadnie wznowił postępowanie w sprawie i na mocy art. 412 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i wydaną w sprawię decyzję ZUS, wznowiając prawo E. M. do emerytury od dnia 1 października 2011r. Zatem podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia prawa materialnego nie znajduje uzasadnienia.

Z uwagi na to, w oparciu o art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną (pkt I wyroku).

O kosztach zastępstwa procesowego za drugą instancję Sąd Apelacyjny orzekł, w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z §13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).